

Katechéza Svätého Otca: Sviatosť pomazania chorých

Vatikán 26. februára 2014 - V dnešný deň Svätý Otec opäť stretol s veriacimi na Námestí sv. Petra pri generálnej audiencii. Pápež František sa v katechéze zameril na ďalšiu zo siedmich sviatostí, na pomazanie chorých. Nasleduje plné znenie dnešnej katechézy:

„Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Predpovede počasia nadnes hlásili dážď a vy ste predsa prišli! Ste odvážni! Blahoželám... Chcel by som vám rozprávať o sviatosti pomazania chorých, ktorá nám umožňuje priam rukou nahmatať spolúčenie Boha s človekom. V minulosti sa táto sviatosť nazývala „posledným pomazaním“, pretože bola považovaná za duchovnú útechu v blízkosti smrti. Keď však hovoríme o „pomazaní chorých“, pomáha nám to rozšíriť pohľad na skúsenosť choroby a utrpenia v horizonte Božieho milosrdenstva.

Vo Svätom písme máme obraz, ktorý v plnej hĺbke vyjadruje tajomstvo obsiahnuté v pomazaní chorých. Je to podobenstvo o „dobrom samaritánovi“ v Lukášovom evanjeliu (Lk 10,30-35). Zakaždým, keď slávime túto sviatosť, Pán Ježiš sa v osobe kňaza približuje k trpiacemu, ťažko chorému či starému človeku. Podobenstvo rozpráva, že dobrý samaritán sa ujíma trpiaceho človeka, nalejúc mu na rany olej a víno. Pri myšlienke na olej sa nám vybaví ten, ktorý biskup každoročne požehnáva počas svätej omše svätenia olejov na Zelený štvrtok práve s ohľadom na pomazanie chorých. Víno je zasa znakom Kristovej lásky a milosti, ktoré prúdia z daru jeho života za nás a prejavujú sa v celom svojom bohatstve vo sviatosťnom živote Cirkvi. Trpiaci je napokon zverený do starostlivosti hostinského, aby sa o neho staral bez ohľadu na výdavky. Kto je tento hostinský? Je ním Cirkev, kresťanské spoločenstvo, sme ním my, ktorým každý deň Pán Ježiš zveruje tých, ktorí sú utrpení na tele i na duchu, aby sme na nich mohli vylievať bez miery celé jeho milosrdenstvo a spásu.

Toto poverenie je výslovne potvrdené a spresnené v Jakubovom liste, kde, ako sme počuli, sa nám odporúča: «Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažú ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu uľaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu» (Jak 5,14-15). Ide teda o prax, ktorá sa vykonávala už za čias apoštolov. Ježiš učil svojich učeníkov rovnakej láske k chorým a trpiacim, akú mal on sám, a odovzdal im schopnosť a úlohu ďalej prinášať v jeho mene a podľa túžby jeho srdca úľavu a pokoj, prostredníctvom osobitnej milosti tejto sviatosti. To však nemá byť dôvodom upadnúť do nutkavého vyhl'adávania zázraku či očakávať, že je možné vždy a za každých okolností získať uzdravenie. Je tu však istota Ježišovej prítomnosti pri chorom a starom človeku, pretože každý starec, každá osoba, ktorá prekročila vek 65 rokov, môže túto sviatosť prijať. Ježiš je jej nablízku.

Keď však o chorom vedú takéto úvahy: „Zavolajme teda kňaza, nech príde“ - „Nie, radšej nie, lebo to neskôr prinesie nešťastie, nevolajme ho“, alebo „Ešte sa ten chorý vyľaká“... Prečo? Pretože tak trochu prevláda myšlienka, že keď za chorým príde kňaz, nasleduje za ním pohrebný sprievod. A to je predsa omyl! Kňaz prichádza, aby chorému alebo starému pomohol. Preto je tak veľmi dôležitá návšteva kňaza u chorého. Treba ho zavolať: „Máme chorého, prídte, udeľte mu pomazanie, požehnajte ho!“ Pretože to Ježiš prichádza, aby mu uľavil, posilnil ho, dal mu nádej a aby mu pomohol. A aj preto, aby mu odpustil hriechy. A to je nádherné! A nemyslíte si, že toto je nejaké tabu, pretože vždy je pekné vedieť, že vo chvíli bolesti a choroby nie sme sami.

Kňaz a tí, ktorí sú počas pomazania chorých prítomní, reprezentujú v skutočnosti celé kresťanské spoločenstvo, ktoré sa ako jedno telo, spolu s Ježišom zhromažďuje okolo trpiaceho a jeho rodiny, živiac v nich vieru a nádej, a podporujú ich modlitbou a bratskou blízkosťou. Najväčšia potecha však vychádza zo skutočnosti, že v tejto sviatosti je prítomný sám Pán Ježiš, ktorý nás berie za ruku, pohládza nás, ako to robieval chorým, a pripomína nám, že mu už patríme a že nič, ani zlo a smrť, nás nemôže od neho odlúčiť. Osvojme si teda tento zvyk zavolať kňaza, aby prišiel k našim chorým - nehovorím o chorých s troj-štvordňovou chrípkou, ale o vážne chorých -, a tiež k našim starým a udelil im túto sviatosť, túto útechu, túto Ježišovu silu ísť ďalej. Urobme tak. Ďakujem.“

Preklad: sr. Agnes Jenčíková CJ

http://sk.radiovaticana.va/print_page.asp?c=776806